27/10/2021

Συζήτηση για την παιδεία στο πρόγραμμα «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…»

/ Ενορίες

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…», την Δευτέρα 25 Οκτωβρίου, ο Κώστας Ζουρδός, Θεολόγος, υποψήφιος MSc Επικοινωνιακής θεολογίας και Μ.Μ.Ε, φιλοξένησε τον Γεώργιο Καμαριώτη, Καθηγητή Πληροφορικής, Υποδιευθυντή 3ου ΕΚ Πειραιά, 1ου ΕΠΑΛ Δραπετσώνας και τον Χρήστο Καπαγερίδη, Δάσκαλο, Υποδιευθυντή 11ου Δημοτικού Σχολείου Πειραιά, MSc Λαογραφίας. σε μια συζήτηση με θέμα «Η παιδεία στην εποχή της κρίσης και η κρίση της παιδείας».

Η εκδήλωση μεταδόθηκε από το κανάλι του «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…» στο YouTube.

Η δημόσια εκπαίδευση στη χώρα μας, διέρχεται κρίση εδώ και πολλά χρόνια. Η προβληματική ξεκινάει αρχικά από το τι παιδεία θέλουμε σαν πολίτες, σαν χώρα.

Και η συζήτηση θέλησε να διερευνήσει μία σειρά ερωτήματα, μέσα από τις εμπειρίες των δύο εκπαιδευτικών που συμμετείχαν.

Ερωτήματα όπως, τι είναι η παιδεία σήμερα; Καλλιέργεια ατομικών δεξιοτήτων ή μαζοποίηση σε ένα μέσο όρο; Ευελιξία, κινητικότητα, δημιουργία δυνατών προσωπικοτήτων ή παπαγαλάκια και άνεργοι πτυχιούχοι;

Η εκπαίδευση, εντός και εκτός των συνόρων, λειτουργεί ως μία ασφαλής νησίδα θαλπωρής, κοινωνικοποίησης, μάθησης και πειραματισμού, ή είναι ο προθάλαμος μιας αδυσώπητης αρένας όπου κυριαρχούν ο στείρος ανταγωνισμός, η ανία και η βαθμοθηρία;

Πως πρέπει να είναι το σχολείο του σήμερα και πως το σχολείο του μέλλοντος;

Το σχολείο, όπως τόνισαν οι συνομιλητές, είναι βασικά σχολείο του γραπτού πολιτισμού. Διδάσκει συγκεκριμένα περιεχόμενα και συγκεκριμένες δεξιότητες,, ώστε να μπορέσει αργότερα το παιδί να χτίσει την προσωπικότητα του.

«Εδώ υπάρχει μία αντινομία. Ενώ θέλουμε να διαπλάσουμε ελεύθερους ανθρώπους, αυτό περνάει μέσα από μια υποχρεωτικότητα. Πρέπει το παιδί να πειθαρχήσει, να συμμορφωθεί, να μπει σε ένα πλαίσιο μάθησης, για να μπορέσει να γίνει ένας ελεύθερος άνθρωπος.

Μέσα όμως από αυτήν την αντινομία, κρύβεται όλη η ουσία του σχολείου. Το σχολείο είναι μία δέσμευση όλων, παιδιών και γονέων, στο ότι αυτή η πορεία είναι υποχρεωτική και πολύ σημαντική.»

Η εκπαίδευση υπάρχει, ενώ το θέμα της παιδείας είναι κάτι ζητούμενο, δεν είναι πάντα δεδομένο, παρατήρησαν. Η παιδεία είναι κάτι ευρύτερο, έχει να κάνει με αυτό που θα θέλαμε να προσφέρουμε στα παιδιά, ώστε μέσα από την γνώση και την μόρφωση, να γίνουν συγκροτημένοι άνθρωποι.

Η εκπαίδευση έχει να κάνει με συγκεκριμένες δεξιότητες, με την απόκτηση γνώσεων σε συγκεκριμένα αντικείμενα, για να μπορέσουν οι νέοι να γίνουν λειτουργικοί και να ενταχθούν στην κοινωνία.

Η παιδεία είναι η συμπεριφορά μας, η στάση μας, η ματιά απέναντι στον κόσμο και τους συνανθρώπους. Εκπαίδευση και παιδεία πάνε μαζί και αλλοίμονο αν δεν πάνε.

Οι ρίζες έχουν να κάνουν με την αγωγή του παιδιού, με τις αξίες, το ήθος, για να είναι ένας άνθρωπος που θα στέκεται απέναντι στον εαυτό του. την οικογένεια του, τον συνάνθρωπο του, μέσα στην κοινωνία και να έχει ένα θετικό αποτύπωμα.

Αυτό που λείπει απ’ όλους, όπως τόνισαν οι συνομιλητές εκπαιδευτικοί, είναι η φιλοσοφία της παιδείας, που λέει ότι το σχολείο δεν είναι ούτε δασκαλοκεντρικό, ούτε μαθητοκεντρικό, αλλά γνωσιοκεντρικό.

«Το μάθημα είναι το κέντρο και όσες υποχρεώσεις έχει ο μαθητής απέναντι στο μάθημα, τις ίδιες έχει και ο ίδιος ο δάσκαλος. Είναι μία συμφωνία, να υπηρετήσουν όλοι, όσο καλύτερα γίνεται, αυτό που λέγεται μάθημα.

Όμως. στο μάθημα υπάρχει μια βασική αρχή. Υπάρχει αυτός που γνωρίζει κι αυτός που δεν γνωρίζει. Κι αυτός που γνωρίζει, οφείλει να μεταδώσει τις γνώσεις σε αυτόν που δεν γνωρίζει.»

Είναι πρόκληση της εποχής, η γρήγορη πρόσβαση στην πληροφορία, όμως η γνώση έχει τη δική της διαδικασία, πολύ πιο χρονοβόρα και αργή, για να μπορέσει κάποιος να την κατακτήσει, είναι ακριβώς το αντίθετο. Χρειάζεται η διαμεσολάβηση, που την εξασφαλίζει ο δάσκαλος, που θα ορίσει την διαδικασία και βήμα – βήμα θα προχωρήσει.

Η δυναμική της τάξης δεν αντικαθίσταται με την τηλεκπαίδευση, παρατήρησαν, με αφορμή όσα συνέβησαν την περίοδο της καραντίνας. Ήταν μια κατάσταση ανάγκης, και έγινε πολύ δουλειά για να υπάρχει το όποιο εκπαιδευτικό αποτέλεσμα.

Αναφορικά με τους εκπαιδευτικούς, σημείωσαν ότι είναι βαρύ το φορτίο του εκπαιδευτικού, γιατί έχει χαθεί η ταυτότητα του μαθητή, υπάρχουν αυξημένες απαιτήσεις από παντού. Ο δάσκαλος είναι ένας κακοπληρωμένος υπάλληλος, που υπάρχουν θέματα επιβίωσης για την οικογένεια του.

Συνεχίζοντας παρατήρησαν ότι το θέμα της επανεύρεσης της παιδείας, σαν ένας τρόπος στάσης και συμπεριφοράς απέναντι στον άλλον, είναι τεράστιο.

Η προσέγγιση και ο διάλογος με τους γονείς είναι ένα πολύ σημαντικό βήμα, που πρέπει να γίνεται. Αυτό τον ρόλο κατά κανόνα πρέπει να το έχει το σχολείο, να δείξει στους γονείς ότι ενδιαφέρεται.

Όταν υπάρχει η προσέγγιση, έχει μεγάλη σημασία να εμπλακούν όσο περισσότεροι γονείς γίνεται, στον σύλλογο γονέων. Οι εκπαιδευτικοί θέλουν τους γονείς να είναι δίπλα τους, παρόντες.

Τα σχολεία πρέπει να είναι επαρκώς εξοπλισμένα, να έχουν το προσωπικό που πρέπει, οι εκπαιδευτικοί να έχουν ζήλο να διδάξουν και να μεταδώσουν, να μην χάσουν ποτέ αυτή την όρεξη, γιατί σχολείο ίσον δάσκαλος.

Και κλείνοντας την συζήτηση, σχετικά με το σχολείο του μέλλοντος:

«Το σχολείο που ονειρευόμαστε, είναι μία μικρογραφία της κοινωνίας που ονειρευόμαστε η οποία θα είναι κοινωνία του σεβασμού, της σκέψης για τον άλλον, της αλληλοεκτίμησης, της συμβολής του καθενός να γίνει καλύτερος ο κόσμος και άρα ο καθένας να γίνει καλύτερος σεβόμενος τον άλλο που έχει απέναντι του.

Αν ο εκπαιδευτικός δεν αγαπάει την τάξη, τα παιδιά, τους συναδέλφους του, τους γονείς, δεν μπορεί να προχωρήσει.»

Μπορείτε να παρακολουθήσετε την συζήτηση «Η παιδεία στην εποχή της κρίσης και η κρίση της παιδείας» στο παρακάτω βίντεο:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΠΕΡΑΙΩΣ